

CHƯƠNG 4

TỰ TÁC TANG LOẠN Ý BÀNG HOÀNG

Trương Thúy Sơn lòng đầy đau thương, căm giận, không cách gì phát tiết, nằm trần trọc hơn một tiếng đồng hồ, chàng len lén trở dậy, quyết ý tìm bọn Đô Đại Cầm đánh một trận cho bõ tức. Chàng e ngại đại sư huynh, tứ sư huynh ngăn cản, nên không dám gây tiếng động, rón rén đi ra. Đến đại sảnh, chàng thấy một bóng người hai tay chắp sau lưng, không ngừng đi qua đi lại.

Trong ánh sáng mờ lung mờ ảo thấy người đó thân dài lưng rộng, bước chân ngưng trọng, chính là sư phụ. Trương Thúy Sơn náu mình sau cột, không dám cử động, tính thầm phải quay về phòng ngay. Thế nhưng ắt là sư phụ sẽ hay biết, nếu bị tra hỏi, đành phải nói thực thì thế nào cũng bị trách mắng.

Chỉ thấy Trương Tam Phong đi lại một hồi, ngừng đầu ngẫm nghĩ, bỗng nhiên đưa tay phải, tại không trung làm bút viết lên thành chữ. Trương Tam Phong cả văn lẫn võ đều thông, ngâm thơ viết chữ, học trò đều biết nên cũng không lấy làm lạ. Chàng theo dõi nét bút ở tay, hóa ra ông viết đi viết lại mấy lần hai chữ “tang loạn¹”, rồi lại viết hai chữ “đồ độc²”. Trương Thúy Sơn trong lòng rung động, nghĩ thầm: “Sư phụ trong lòng đang nghĩ đến “Tang Loạn Thiếp”.

Chàng có ngoại hiệu là “Ngân Câu Thiết Hoạch”, vốn bởi tay trái sử dụng hổ đầu câu bạc vụn, tay phải sử dụng quan bút thép ròng mà ra. Từ khi mang cái tên đó rồi, Thúy Sơn e ngại danh quá kỳ thực, sợ giới văn nhân chê cười, nên tiềm tâm học phép viết chữ, chân thảo triện lệ, loại nào cũng tập. Khi đó chàng thấy sư phụ dùng ngón tay làm bút, đạt đến tình trạng “không nét nào duỗi ra mà không thu vào, không nét nào đi rồi mà không quay lại” chính là bút ý của Vương Hi Chi trong Tang Loạn Thiếp.

Tang Loạn Thiếp hai năm trước chàng đã tập qua, biết là nét bút túng dật, mạnh mẽ chắc nịch nhưng không bằng được nét chữ trang nghiêm cẩn thận, khí tượng vững vàng trong “Lan Đình Thi Tự Thiếp”, hay “Thập Thất Thiếp”. Lúc này, chàng thấy sư phụ đưa tay viết liên tiếp: “Hi Chi đồn thủ, tang loạn chi cực, tiên mộ tái ly đồ độc, truy duy kháo thậm” mười tám chữ, mỗi nét, mỗi chữ đều tràn đầy uất hận, bi phẫn, nên bỗng cảm thông được tâm tình Vương Hi Chi khi viết “Tang Loạn Thiếp”.

¹ tai nạn lớn (catastrophe)

² làm thương tổn, phục độc (to injure, to poison)

Vương Hi Chi là người đời Đông Tấn, lúc đó trung nguyên đang rối ren, rơi vào tay dị tộc. Họ Vương, họ Tạ là những gia đình có thế lực, nay phải di cư xuống miền Nam tránh giặc, trong cái tai biến đó, phần mộ của ông cha cũng bị dày xéo, khiến những đau khổ trong lòng không sao phát tiết ra cho hết, nên tất cả những uất ức đều thể hiện trong bài Tang Loạn Thiếp. Trương Thúy Sơn đang tuổi thanh niên, không lo không sầu, trước đây làm sao lãnh hội được những thâm ý trong bài thiếp? Lúc này gặp phải cái cảnh đại họa, không biết sống chết ra sao của sư huynh mới hiểu được hai chữ “tang loạn”, hai chữ “đồ độc”, hay bốn chữ “truy duy kháo thậm³”.

Trương Tam Phong viết đi viết lại mấy lần, bỗng thở dài một tiếng, bước tới giữa sân, đứng trầm ngâm một hồi rồi đưa ngón tay, lại bắt đầu viết chữ. Lần này cách viết chữ hoàn toàn khác hẳn. Trương Thúy Sơn theo nét bút thì thấy chữ đầu tiên là chữ “võ”, rồi đến chữ “lâm”, tiếp tục hai mươi bốn chữ chính là câu người thường truyền tụng “Võ lâm chí tôn, bảo đao Đò Long. Hiệu lệnh thiên hạ, mạc cảm bất tông. Ỗ Thiên bất xuất, thù dữ tranh phong?” Dường như Trương Tam Phong đang tìm cách suy nghĩ cho ra thâm ý của hai mươi bốn chữ này để biết vì cớ gì Du Đại Nham bị thương? Việc này có liên hệ gì đến hai món thần binh lợi khí là đao Đò Long và kiếm Ỗ Thiên?

Chỉ thấy ông viết một lần hai mươi bốn chữ rồi viết lại lần nữa, nét bút mỗi lúc một dài, nhưng đưa tay mỗi lúc một chậm, đến về sau ngang dọc, đóng mở, chẳng khác gì thi triển quyền cước. Trương Thúy Sơn ngưng thần theo dõi, trong lòng vừa mừng vừa sợ, hai mươi bốn chữ mà sư phụ vừa viết kia hóa ra là một pho võ công thật cao minh, mỗi chữ bao gồm nhiều chiêu, mỗi chiêu lại bao gồm nhiều cách biến hóa. Chữ long và chữ phong nhiều nét, chữ đao, chữ hạ ít nét. Thế nhưng nhiều nét mà không rườm rà, ít nét cũng không thô lậu, lúc thu vào thì như con sâu co mình, lúc bung ra thì như con thỏ vọt chạy, lâm ly sáng khoái, cương kiện hùng hồn. Nét phóng dật thì vi vu nhẹ nhàng như tuyết rơi lả tả, nét nặng nề thì hậu trọng như voi đi, uy nghi như hổ bước.

Trương Thúy Sơn sau phút giây thăng thốt, vội định thần chú tâm ghi nhớ. Hai mươi bốn chữ đó bao gồm hai chữ bất, hai chữ thiên, thế nhưng những chữ đó viết ra hình giống nhau mà ý không đồng, khí tưởng giống mà thần không giống, biến hóa ảo diệu, quả thật là một công trình.

Những năm gần đây rất ít khi Trương Tam Phong hiển thị võ công, Ân Lê Đình và Mạc Thanh Cốc hai tiểu đệ tử phần lớn do Tống Viễn Kiều và Du Liên Châu thay thầy truyền thụ, do đó Trương Thúy Sơn tuy tiếng là đệ tử thứ năm của Trương Tam

³ đau khổ cùng cực

Phong, nhưng lại đích thực là quan môn đệ tử⁴ do ông thân truyền. Trước đây Trương Thúy Sơn học chưa đến nơi đến chốn nên nhiều khi thấy sư phụ thi triển quyền kiếm cũng không hiểu được những chỗ bác đại tinh thâm. Sau này võ học của chàng đại tiến, đặc biệt tối hôm nay hai thầy trò lại tâm ý tương thông, tình chí hợp nhất, cùng gặp cảnh tang loạn mà bi phẫn, gặp cảnh đồ độc mà uất ức. Trương Tam Phong tình đến mà đem hai mươi bốn chữ diễn thành một pho võ công. Lúc đầu viết chữ ông không có ý đó, mà Trương Thúy Sơn nấp ở đằng sau cái cột cũng là cơ duyên xảo hợp. Cả thầy lẫn trò hai người tâm thần đều mê say, chìm đắm vào cảnh giới thư pháp kết hợp với võ công, quên hẳn cả người lẫn ta.

Phép viết đó, Trương Tam Phong diễn đi diễn lại, thoáng cái đã hơn hai tiếng đồng hồ, đến lúc trăng lên đến đỉnh đầu, ông hú lên một tiếng dài, tay phải quét từ trên thẳng xuống, như ánh kiếm vung ra, như mũi tên phóng tới, sấm chưa kịp rền, điện chưa kịp xẹt. Chiêu đó chính là nét sổ sau cùng trong chữ “phong”.

Trương Tam Phong ngừng đầu lên nhìn trời, hỏi:

- Thúy Sơn, đường thư pháp đó con thấy sao?

Trương Thúy Sơn giật mình kinh hãi, không ngờ rằng mình ẩn ở sau cây cột, sư phụ tuy không quay đầu lại, nhưng đã biết rồi, vội vàng chạy ra, nói:

- Đệ tử có phúc được coi lén tuyệt kỹ của sư phụ, thật là thỏa lòng. Để con đi gọi các vị sư ca ra để cùng ngưỡng mộ, được không?

Trương Tam Phong lắc đầu:

- Hứng của ta đã hết rồi, có diễn lại cũng không sao viết được đẹp như thế. Bọn Viễn Kiều, Tùng Khê không biết thư pháp, dầu có được coi, cũng hiểu biết không bao nhiêu.

Nói xong ông phất tay, quay vào nội đường.

Trương Thúy Sơn không dám đi ngủ, sợ sau một giấc sẽ quên những chiêu thức tinh diệu mới vừa được xem, lập tức ngồi xếp bằng, mỗi nét mỗi gạch, mỗi chiêu mỗi thức cố gắng nhớ thật kỹ. Mỗi khi nổi hứng chàng lại đứng dậy biểu diễn vài đường. Không biết qua bao lâu thời gian, chàng mới ghi nhớ hết những biến hóa của hai mươi bốn chữ, bao gồm hai trăm mười lăm nét đó.

Chàng đứng dậy, tập lại một lần, thấy tất cả những nét vươn ra, nắm bắt chẳng khác gì chim nhận tung bay, chim diều xoải cánh, khi vươn cổ, lúc thu mình, thế như mây bay, toàn thân nhẹ nhàng lãng đãng, chẳng khác gì đặng vân giá vụ. Chưởng sau cùng đánh thẳng xuống, nghe phụp một tiếng đánh rách ngay chính áo chàng một mảng lớn. Trương Thúy Sơn vừa sợ vừa mừng, quay đầu lại thấy mặt trời đã chiếu ở

⁴ Đệ tử sau cùng

bên tường phía đông. Chàng giơ tay dụi mắt, chỉ sợ mình nhầm, định thần cho kỹ, quả nhiên đã quá trưa. Hóa ra chàng tiềm tâm luyện công, vô tình vô ý, không ngờ đã mất hơn nửa ngày trời.

Trương Thúy Sơn giơ tay áo chùi mồ hôi trên trán, chạy đến phòng của tam sư ca, thấy Trương Tam Phong song chưởng đang đè vào ngực và bụng Du Đại Nham, vận công chữa bệnh cho y. Chàng hỏi ra mới biết Tống Viễn Kiều, Trương Tùng Khê và Ân Lê Đình ba người đã ra đi từ sáng sớm. Ai nấy thấy chàng tỉnh tọa, nhập định, không đến quấy rầy chàng luyện công. Bọn tiêu sư Long Môn tiêu cục cũng đã xuống núi. Lúc đó toàn thân Trương Thúy Sơn ướt đầm mồ hôi, nhưng vì gấp chuyện trả thù cho sư huynh, chàng không kịp tắm rửa thay quần áo, chỉ mang theo binh khí và quần áo tùy thân, lấy vài chục lượng bạc, đến phòng Du Đại Nham, nói:

- Sư phụ, đệ tử đi đây.

Trương Tam Phong gật đầu, mỉm cười, ý như khuyến khích.

Trương Thúy Sơn đi đến bên cạnh giường, thấy Du Đại Nham mặt mày xám xịt, quyền cốt nhô lên, hai má lõm xuống, mắt nhắm nghiền, ngoại trừ mũi còn thở nhẹ, nếu không chẳng khác gì người đã chết. Chàng thấy trong lòng đau đớn, nghẹn ngào nói:

- Tam ca, dù em có phải tan xương nát thịt, cũng sẽ vì anh mà báo thù.

Nói xong chàng quì xuống lạy sư phụ, ôm mặt chạy ra ngoài.

Trương Thúy Sơn cưỡi con ngựa thanh thông chân dài, phi nhanh xuống núi. Lúc đó đã xế chiều nên chỉ chạy được năm mươi dặm thì trời đã tối. Chàng vừa vào quán trọ thì mây đen vần vũ, rồi mưa ào ào đổ xuống như trút nước. Mưa càng lúc càng to, mãi đến khuya vẫn không ngừng. Sáng hôm sau, chàng trở dậy, thấy bốn bề mờ mịt, tai chỉ nghe tiếng mưa lách tách. Chàng gọi chủ quán mua một bộ áo tơi, đội mưa ra đi. Cũng may là con ngựa thanh thông thật là thần tuấn, tuy trời mưa, đường trơn như mỡ, nhưng vẫn phóng như bay.

Đi đến Lão Hà Khẩu, qua sông Hán Thủy thấy nước sông đục ngầu, ào ào chảy xuôi, thế nước thật là nguy hiểm. Khi qua Tương Phàn, chàng nghe trên đường người ta kháo nhau, bên dưới hạ lưu đề bị vỡ, người bị thương vô số kể. Hôm đó đi đến Nghi Thành, thấy dân chúng chạy lút bông bế nhau, tay xách nách mang trên đường, trong khi trời mưa chưa dứt, ai nấy ướt như chuột lột, tình cảnh thật đáng thương.

Trương Thúy Sơn đang đi, thấy trước mặt một đoàn người ngựa, tiêu kỳ dương cao, chính là các tiêu sư của Long Môn tiêu cục. Chàng giục ngựa chạy lên, vượt qua tiêu đội, quay đầu lại, chặn ngay giữa đường.

Đô Đại Cẩm thấy Trương Thúy Sơn đuổi đến, trong lòng kinh hoảng, ấp úng nói:

- Trương ... Trương ngũ hiệp có điều chi chỉ dạy?

Trương Thúy Sơn nói:

- Những dân chúng bị thủy tai, Đô tổng tiêu đầu có thấy không?

Đô Đại Cẩm không ngờ chàng lại hỏi y câu đó, ngẩn người, nói:

- Cái gì?

Trương Thúy Sơn cười khẩy:

- Yêu cầu nhân ông mở lòng, đem hoàng kim ra cứu tế dân chúng.

Đô Đại Cẩm mặt biến sắc, nói:

- Chúng tôi là người bảo tiêu, đem mạng sống mình để trên đường đao mũi kiếm kiếm cơm ăn, có đâu tiền bạc cứu tế chần tai?

Trương Thúy Sơn hạ giọng:

- Người mau bỏ hai nghìn lạng vàng trong bọc ra, đưa cả cho ta.

Đô Đại Cẩm tay cầm cán đao, nói:

- Trương ngũ hiệp, phải hôm nay ông định làm khó dễ họ Đô này chăng?

Trương Thúy Sơn nói:

- Đúng thế, ta cho người biết tay.

Chúc Sứ hai tiêu đầu cũng rút binh khí ra, cùng Đô Đại Cẩm đứng ngang hàng.

Trương Thúy Sơn chỉ hai tay không, cười nhạt mấy tiếng, nói:

- Đô tổng tiêu đầu, người nhận tiền của người ta, phải làm tròn việc người ta giao chứ? Hai nghìn lạng hoàng kim kia, ông mặt mũi nào mà nhận.

Đô Đại Cẩm mặt mày tím ngắt, nói:

- Du tam hiệp chả lên tới núi Võ Đương là gì? Khi giao y cho chúng tôi, y đã bị trọng thương, đến bây giờ cũng chưa chết.

Trương Thúy Sơn giận quá, quát lên:

- Người còn già hàm, Du tam ca của ta hồi ở Lâm An chân tay có bị gãy không?

Đô Đại Cẩm lặng yên không đáp.

Sứ tiêu đầu xen vào:

- Trương ngũ hiệp, ông quả thực muốn gì, xin nói thẳng ra.

Trương Thúy Sơn nói:

- Ta muốn đem xương chân xương tay các người bẻ ra từng tấc một.

Câu nói đó vừa xong, chàng liền nhảy xuống, phi thân đến trước. Sứ tiêu đầu giờ còn định đánh, Trương Thúy Sơn tay trái vung ra chop lấy, sử võ công vừa mới học, chính là yếu quyết nét phẩy trong chữ thiên. Cây côn trong tay Sứ tiêu đầu tuột ra, y cũng rơi xuống ngựa. Chúc tiêu đầu muốn lùi lại, nhưng còn làm sao cho kịp? Trương Thúy Sơn thuật tay sử yếu quyết nét nhấn của chữ thiên, tay quét ngang trúng ngang

xương sườn y, nghe bình một tiếng, hất y cả người lẫn yên ra xa hơn một trượng. Hóa ra Chúc tiêu đầu hai chân quặp chặt lấy yên, mà kinh đạo của nét quét đó hết sức mãnh liệt, cái đai buộc yên ngựa cũng bị đứt lìa, Chúc tiêu đầu chân vẫn còn ở trong ngà, nên ngã lăn ra không dậy nổi.

Đô Đại Cẩm thấy chàng ra tay nhanh như thế, sợ hãi, giục cương giục ngựa chạy lên. Trương Thúy Sơn quay đầu trở lại, tay trái nắm ra, chính là nét chấm trong chữ hạ, nghe bịch một tiếng, trúng ngay hậu tâm y. Đô Đại Cẩm thân hình rung động, võ công của y so với Chúc Sử tiêu đầu cao hơn nhiều, nên không té xuống ngựa. Y nhảy xuống toan giao đấu, bỗng cổ họng mằn mằn, ọc một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi. Chân y thất thế bước tới, vội hít một hơi, chỉ thấy trong ngực máu nóng dồn lên, tuy cố giữ nhưng không chịu nổi, đầu gối nhũn ra ngồi bệt xuống đất.

Trong tiêu hăng còn ba thanh niên tiêu sư và một số chạy hiệu, trông thấy thế chỉ biết há hốc mồm, trợn mắt đứng nhìn, không ai dám chạy tới đỡ.

Trương Thúy Sơn lúc đầu lửa giận bùng bùng, những tưởng muốn đem chân tay bòn Đô Đại Cẩm từng người đánh gãy hết cho hả cơn tức. Thế nhưng chàng thấy mình thuận tay một quyền một chưởng, đã đánh cho ba tên tiêu sư bò lê bò càng, Đô Đại Cẩm lại bị trọng thương, nên không khỏi thảm kinh dị, đầu gối hai mươi bốn chữ “Ỗ Thiên Đồi Long Công” lại có uy lực ghê gớm đến thế.

Trong lòng thấy vui, chàng không còn muốn ra tay tàn nhẫn, nên nói:

- Họ Đô kia, hôm nay ta xuống tay lưu tình, đánh cho các người như thế cũng đã đủ. Người bỏ hết số tiền hai nghìn lượng vàng trong túi ra, đem đi cứu tế người bị nạn. Ta ngấm ngấm xem xét, nếu người giữ lại dù một lượng, tám tiền, ta sẽ đến Long Môn tiêu cục giết hết tất cả, con gà con chó cũng không còn.

Câu cuối cùng là chàng nghe Đô Đại Cẩm thuật lại, bây giờ nghĩ lại, thuận miệng nói ra. Đô Đại Cẩm từ từ đứng lên, nhưng thấy lưng đau quá, mỗi lần cử động, lại thổ ra một ngụm máu tươi. Sử tiêu đầu chỉ bị thương ngoài da thịt, biết mình không phải là đối thủ của Trương Thúy Sơn, nên không còn mạnh miệng nói cứng nữa. Y nói:

- Trương ngũ hiệp, chúng tôi tuy nhận tiêu kim của người ta, nhưng vì chuyến này làm không nên việc, đành phải đem tiền trả lại. Hơn nữa, tiền bạc để hết tại tiêu cục ở Lâm An, chúng tôi thân tại nơi xa xôi, làm gì có mang tiền theo để mà cứu tế tai dân.

Trương Thúy Sơn cười nhạt nói:

- Bộ người khinh ta là đứa trẻ con sao? Long Môn tiêu cục các người bao nhiêu người đi hết, ở phủ Lâm An đâu còn tay hảo thủ nào giữ nhà, số hoàng kim đó các người phải đem theo chứ.

Chàng nhìn qua tiêu đội, đi tới một cỗ xe lớn, giờ chuông lên đánh một cái, nghe lách cách mấy tiếng, thùng xe vỡ toang, rơi ra mấy chục lượng vàng. Bọn tiêu sư ai nấy biến sắc, kinh hãi không hiểu tại sao chàng lại biết được chỗ họ giấu vàng. Đâu biết rằng Trương Thúy Sơn tuổi tuy còn trẻ, nhưng đi theo các sư huynh hành hiệp, chuyện trên chốn giang hồ chứng kiến đã nhiều. Chàng thấy vết cỗ xe này lún sâu vào bùn nhiều hơn cả, ba tên tiêu sư trẻ thấy Đô Đại Cẩm bị thương ngã xuống, không chạy lại cứu trợ, lại đến cỗ xe này canh chừng, biết rằng trong xe phải chứa vật gì quý giá. Thấy hoàng kim rơi ra đầy đất, chàng cười khẩy mất tiếng, quay mình nhảy lên ngựa chạy đi.

Trương Thúy Sơn thấy chuyện đó xảy ra thật là thống khoái, liệu rằng Đô Đại Cẩm e sợ tính mạng già trẻ trong nhà, không dám không đem hai nghìn lượng vàng ra cứu tế người bị nạn. Chàng một mặt chạy trên đường, một mặt nghĩ đến những biến hóa của chiêu số trong hai mươi bốn chữ. Tối hôm đó học được pho võ công này, chỉ tưởng sư phụ ra chiêu biến hóa kỳ diệu thôi, nào ngờ một khi thi triển mới thấy thật là thần uy, trong bụng còn vui gấp mười lần nhật được của báu. Thế nhưng chợt nghĩ đến Du Đại Nham sống chết chưa biết ra sao, chàng không khỏi thở dài một tiếng.

Trời mưa lớn liên tiếp mấy ngày trời, con ngựa thanh thông tuy trắng kiện, nhưng cũng không chịu nổi, đến địa giới tỉnh Giang Tây thì miệng sùi bọt trắng, thân nóng bừng bừng. Trương Thúy Sơn thương cho con vật, nên chạy chậm lại. Chàng đi một mạch đến phủ Lâm An thì đã ba mươi tháng tư.

Trương Thúy Sơn vào một khách điểm, nghĩ thầm:

- Ta đi đường chạy thật chậm, không biết bọn Đô Đại Cẩm đã về đến tiêu cục chưa? Nhị ca và thất đệ không biết bây giờ ở chỗ nào? Ta đã làm cho bọn tiêu sư bị mất mặt, không tiện đến gặp họ, tối nay mình đến tiêu cục thám thính xem sao.

An cơm tối xong, hỏi người chủ quán đường đi, biết Long Môn tiêu cục nằm ở bờ Tây Hồ. Chàng lên phố mua một bộ áo khăn, thêm một cái quạt xếp vốn nổi danh của đất Hàng Châu. Về phòng tắm rửa sạch sẽ, chải đầu gọn ghẽ, thay bộ quần áo mới, soi gương chàng thấy mình đã thành một công tử đẹp trai, đâu còn vẻ gì một hiệp sĩ uy chấn võ lâm? Trương Thúy Sơn mượn bút mực, định đề lên trên quạt một bài thơ, nào ngờ cầm bút lên, tự nhiên không chủ ý mà viết xuống hai mươi bốn chữ “Ỗ Thiên Đồi Long”, nét nào nét ấy đều như muốn xuyên qua giấy mà đi. Viết xong chàng đưa lên ngắm không khỏi đắc ý, nghĩ thầm:

- Học được sư phụ pho quyền pháp ấy, ngay cả thư pháp⁵ mình cũng đại tiến.

Chàng phe phẩy quạt, thanh thoi đi dạo nhắm hướng Tây Hồ mà tới.

⁵ phép viết chữ Hán

Hồi đó nhà Tống đã bị diệt, phủ Lâm An thuộc về người Nguyên. Lâm An vốn là kinh đô cũ của nhà Nam Tống, người Mông Cổ sợ dân chúng còn nhớ tiền triều, lưu luyến chúa cũ, nên đặt trọng binh trấn áp. Để ra oai, nơi đây họ còn bạo ngược hơn những nơi khác, nên mười nhà thì chín bỏ trống, đa số dân chúng dời đi nơi khác. Một trăm năm trước, phủ Lâm An nhà nào cũng dương liễu rủ, đâu đâu cũng có tiếng đàn tiếng sáo, nay đâu còn nữa.

Trương Thúy Sơn thẳng đường đi tới, thấy đâu đâu cũng ngói vỡ tường xiêu, cảnh vật tiêu điều, cái thành quách một thời phong thịnh của đất Giang Nam nay chỉ là hư phế. Lúc đó trời chưa tối hẳn, nhưng nhà nào cũng cửa đóng then cài, trên đường không ai qua lại, chỉ thấy kỵ binh Mông Cổ hoành hành, tra hỏi, đi tuần qua lại.

Trương Thúy Sơn không muốn gây thêm phiền nhiễu, mỗi khi nghe tiếng thiết kỵ quân Nguyên, liền náu mình dưới góc tường hay hẻm nhỏ.

Trước đây cứ vừa chập tối là mặt hồ đã đầy đèn đóm, bây giờ khi Trương Thúy Sơn chạy đến mặt hồ, chỉ thấy mặt hồ đen ngòm, không ai qua lại. Chàng theo lời chỉ dẫn của người chủ quán, tìm đến trụ sở Long Môn tiêu cục. Tiêu cục đó là một dãy năm căn nhà lớn, mặt quay về phía Tây Hồ, trước cửa có một đôi sư tử bằng đá trắng, khí tượng uy vũ. Trương Thúy Sơn đứng từ xa nhìn tới, di chuyển dần lại, thấy ngay trên mặt hồ ngay trước tiêu cục, có một chiếc du thuyền, đầu thuyền treo hai cái đèn lồng bằng sa xanh, dưới ánh đèn có một người đang ngồi uống rượu.

Trương Thúy Sơn nghĩ thầm: “Người này kể cũng có nhả hứng thật!”. Lại thấy cái lồng đèn lớn treo bên ngoài tiêu cục cũng không đèn nến gì, cánh cửa có vòng đồng sơn màu đỏ kia cũng đóng chặt, chắc là người trong tiêu cục đã đi ngủ cả rồi.

Trương Thúy Sơn chạy đến trước cửa, nghĩ thầm: “Một tháng trước, có người đưa tam ca qua cánh cửa này, không biết người đó là ai?”. Trong lòng bùi ngùi, bỗng nghe sau lưng có tiếng người thở dài.

Tiếng thở dài đó trong đêm đen tĩnh lặng nghe như tiếng ma kêu, Trương Thúy Sơn quay đầu lại, thấy sau lưng không có ai cả, đảo mắt nhìn quanh một vòng, trừ người khách ngồi một mình trên chiếc thuyền trên hồ kia, chung quanh nào thấy bóng người. Trương Thúy Sơn hơi lấy làm lạ, nhìn người khách kia, thấy y áo dài xanh, mũ vuông, trông giống hệt mình, cũng ăn mặc ra dáng văn nhân, trong ánh sáng mờ mờ không nhìn rõ mặt, chỉ thấy nhìn ngang mặt y thật xanh xao, ánh đèn từ chiếc đèn lồng phát bằng bích sa chiếu vào, phản ánh màu nước lục, nước lạnh thuyền đơn, lạnh lẽo thê lương, trông như không phải người trần thế. Lại thấy y ngồi trên thuyền một hồi lâu, trừ việc gió thổi vào quần áo phơ phất, y tuyệt nhiên yên lặng không động đậy.

Trương Thúy Sơn đã tính nhân lúc tối trời sẽ vượt tường vào tiêu cục, nhưng thấy có người trên thuyền, e rằng đêm hôm làm thế không được quang minh chính đại, nên đi đến trước đại môn của tiêu cục, cầm cái vòng đồng, gõ vào cửa coong coong coong ba tiếng. Trong đêm vắng, ba tiếng gõ đó kêu vang rất to, truyền đi thật xa. Đợi một hồi, trong nhà không thấy ai ra mở cửa. Trương Thúy Sơn lại gõ thêm ba tiếng nữa, thanh âm vẫn kêu rất to, chàng lắng tai nghe, bên trong nhà cũng vẫn không thấy tiếng chân người. Chàng lấy làm lạ, đưa tay vào cánh cửa đẩy một cái, cửa lập tức mở ra không một tiếng động, hóa ra cửa không cài then. Chàng tiến vào gọi lớn:

- Đô tổng tiêu đâu có trong nhà không?

Nói rồi tiến vào đại sảnh.

Đại sảnh tối đen như mực, không đèn đuốc gì cả. Ngay lúc đó, bỗng nghe bình một tiếng, cánh cửa chính bỗng đóng lại. Trương Thúy Sơn lập tức hiểu ngay, vội nhảy ra ngoài phòng, thấy cửa đã đóng chặt, lại có cài then, rõ ràng trong nhà có người. Chàng cười khẩy mấy tiếng, nghĩ thầm: “Các người làm trò quỷ gì đây?” Nghĩ thế chàng lại mạnh dạn tiến vào trong nhà.

Vừa đến cửa sảnh, bỗng thấy hơi gió từ trước sau, trái phải thổi tới, bốn bề đều có người cùng xông vào tấn công. Trương Thúy Sơn nghiêng người nhảy qua, trong bóng tối thấy ánh sáng hơi động, cả bốn người đó trong tay đều có binh khí. Chàng xoay qua bên trái, xông qua phía tây, hữu chưởng từ trái chém ngang qua phải, nghe chát một tiếng, đánh trúng huyệt Thái Dương của một người, lập tức người đó lăn ra bất tỉnh. Tiếp theo tay trái từ góc phải trên đánh chéo xuống góc trái dưới, đánh trúng ngay mạng sườn của một người khác. Hai chiêu đó là một nét ngang, một nét phẩy trong tự quyết chữ “bất”. Hai cú đánh vừa xong, tay trái gạt xuống, tay phải liền tổng ra, đủ bốn nét của chữ bất đã đánh ngã tất cả bốn đối thủ.

Chàng không biết bọn mai phục trong đại sảnh để tập kích kia thuộc hạng người nào, nên ra tay không lấy gì làm nặng, mỗi chiêu chỉ sử độ ba thành kinh lực. Người sau cùng bị cú thôi sơn phải lui về sau mấy bước, nghe lách cách, đã làm gãy một chiếc ghế bằng gỗ gụ, quát lên:

- Người tàn ác như thế, ra tay quả là độc địa, nếu như nam nhi hán, đại trượng phu thì để lại tên đi.

Trương Thúy Sơn cười đáp:

- Nếu ta thực sự ra tay độc địa, liệu người còn sống được không? Tại hạ là Võ Dương Trương Thúy Sơn đây.

Người đó “Ồ” một tiếng tựa hồ quá ư kinh ngạc, nói:

- Có thực người là Võ Dương Trương ngũ ... Trương ngũ ... Ngân Câu Thiết Hoạch Trương Thúy Sơn chăng? Người không mạo danh đấy chứ?

Trương Thúy Sơn mỉm cười, thò tay vào hông mò binh khí, tay trái hổ đầu câu bằng bạc vụn, tay phải phán quan bút bằng thép ròng, hai món binh khí đánh vào nhau, nghe coong một tiếng, lửa bắn ra tung tóe.

Đốm lửa đó chỉ chớp mắt nhưng Trương Thúy Sơn đã nhìn rõ bốn người đều mặc tăng y màu vàng, hóa ra họ là hòa thượng. Trong bốn nhà sư có hai người đối mặt với chàng, nên cũng nhìn rõ tướng mạo. Trương Thúy Sơn thấy hai người đó mặt đầy vết máu, mắt loé ra đầy vẻ oán độc, tưởng như muốn ăn thịt, lột da chàng mới hả, nên lấy làm lạ hỏi:

- Bốn vị đại sư là ai?

Chỉ nghe một tăng nhân kêu lên:

- Mối huyết hải thâm cừu này, hôm nay chưa trả được, chạy đi thôi!

Nói xong bốn nhà sư cùng đứng dậy chạy ra cửa, trong đó có một người chân khập khiễng, được vài bước đã ngã lăn ra đất, hình như bị trúng đòn nặng hơn cả. Hai nhà sư quay lại đỡ lên, dìu y ra ngoài sảnh.

Trương Thúy Sơn kêu lớn:

- Bốn vị ở lại một chút, cái gì mà huyết hải ...

Nói chưa dứt câu, bốn nhà sư đã vượt tường chạy mất. Trương Thúy Sơn thấy chuyện buổi tối hôm nay rất là bất thường, suy nghĩ giây lát, vẫn không hiểu được nguyên do, tại sao trong Long Môn tiêu cục lại có bốn hòa thượng mai phục? Mình vừa bước chân vào đã tập kích, lại còn nói gì “huyết hải thâm cừu” ? Chàng nghĩ thầm: “Chuyện này chỉ hỏi những người trong tiêu cục mới có thể giải được những nghi nan này”. Chàng cao giọng gọi:

- Đô tổng tiêu đầu có nhà không? Đô tổng tiêu đầu có nhà không?

Đại sảnh trống không, vang vọng tiếng chàng dội lại, nhưng tuyệt nhiên không có ai trả lời.

Chàng nghĩ thầm: “Nhất định không phải họ ngủ say đến thế. Chẳng lẽ họ sợ mình nên trốn hết rồi chăng? Lẽ nào mọi người trong tiêu cục đều đi cả, không còn một ai?” Chàng thò tay vào bọc lấy đồ đánh lửa thắp lên, thấy trên bàn có để một cái chân nến bèn châm vào đó, đi ra sau nhà. Đi chưa được mấy bước thấy dưới đất có một người đàn bà nằm phục xuống, không động đậy. Trương Thúy Sơn gọi to:

- Này chị kia, làm sao thế?

Người đàn bà đó không đáp, Trương Thúy Sơn cầm vai kéo lên soi đèn nhìn mặt, không khỏi kêu lên thất thanh.

Người đàn bà đó mặt như mỉm cười, nhưng bắp thịt đã cứng, chết từ lâu rồi. Khi Trương Thúy Sơn cầm vai bà ta, đâu ngờ bà ta đã chết mà mặt vẫn còn cười, lúc đêm hôm nhìn thấy, không thể không giật mình. Chàng đứng thẳng dậy, thấy ở trước cái cột bên trái cũng có một người, đến gần nhìn xem, hóa ra là một ông già, quần áo mặc theo kiểu đầy tớ, mặt cũng cười một cách ngô nghê, nằm chết ở đó.

Trương Thúy Sơn trong lòng cảm thấy kỳ lạ, tay trái lấy hổ đầu câu từ thắt lưng ra, tay phải giơ cao ngọn nến, từng bước từng bước đi xem xét, thấy đông một người, tây một người, bên trong bên ngoài, đến mấy chục mạng chết đầy mặt đất, xem ra cả Long Môn tiêu cục không một ai sống sót. Chàng hành tẩu giang hồ, sinh bình những cảnh ghê gớm thấy cũng đã nhiều, nhưng trước cái cảnh sát diệt mãn môn đang chứng kiến, cũng không khỏi tim đập thành thịch. Trương Thúy Sơn thấy bóng mình trên tường cũng lập lờ, hóa ra tay chàng cầm đèn phát run, cây nến cũng rung động nên bóng chàng cũng chuyển theo.

Chàng thu móc đứng lại, nghĩ đến hai câu : “Đường đi nếu có gì sai chạy, ta sẽ giết Long Môn tiêu cục của người đến con gà con chó cũng chẳng còn”. Bây giờ thấy Long Môn tiêu cục ai cũng chết cả, ắt là tại vì hộ tống Du Đại Nham không được chu đáo. Trương Thúy Sơn nghĩ thầm: “Người ta hạ độc thủ như thế này cũng vì Du tam ca, hẳn phải là một hảo bằng hữu của anh ấy. Người này bản lãnh so với Đô Đại Cẩm cao hơn nhiều, lại biết rằng đường đi thể nào cũng gặp hung hiểm, sao y không tự mình đưa Du tam ca tới núi Võ Đương? Tam ca nhân hậu chính trực, ghét kẻ ác như kẻ thù, sao lại giao kết bạn bè với kẻ lòng độc như rắn rết thế này?”.

Chàng càng nghĩ những nghi vấn càng nhiều, nên từ căn nhà phía tây cất bước đi ra. Dưới ánh nến, thấy hai tăng nhân mặc áo màu vàng, lưng dựa vào tường, nhìn trừng trừng, nhe răng cười.

Trương Thúy Sơn vội vàng lùi lại hai bước, giơ câu ra chặn hỏi:

- Hai vị ở đây làm gì thế?

Hai nhà sư đó nằm yên không động dậy, mới hiểu ra rằng họ cũng chết cả rồi. Đột nhiên chàng thấy lạnh ở tim, kêu lên:

- Ối chao, không được rồi, huyết hải thâm cừ, huyết hải thâm cừ ...

Bây giờ chàng mới hiểu tại sao lúc trước bốn nhà sư kia có hỏi :” Người tàn ác như thế, ra tay quả là độc địa, nếu như nam nhi hán, đại trượng phu thì để lại tên đi.” Lại còn nói : “Mối huyết hải thâm cừ này, hôm nay chưa trả được” Xem ra món nợ máu mấy chục mạng của Long Môn tiêu cục, đổ cả lên đầu mình rồi. Khi đó mình không biết được chuyện này, đã không những chính miệng nói tên ra, lại còn lộ ra cả món võ khí thành danh ngân câu thiết hoạch. Nhưng bốn gã sư áo vàng đó lại lịch ra sao?

Trương Thúy Sơn ra tay quá nhanh, chỉ mới sử bốn nét trong tự quyết một chữ “bất” đã đánh ngã cả bốn nhà sư, không kịp coi gia số võ công của đối phương, thế nhưng tứ tăng khi xông vào đều kinh lực cương mãnh, hiển nhiên là đường lối ngoại gia của Thiếu Lâm. Đô Đại Cẩm là đệ tử Thiếu Lâm nên những nhà sư hẳn là do y kêu gọi đến viện thủ, không biết Du nhị ca và Mạc thất đệ giờ này ở đâu, sư phụ đã sai đến đây bảo hộ gia quyến trẻ già của Long Môn tiêu cực, với khả năng của nhị ca sao đến nỗi để người ta hạ thủ như thế này?

Trương Thúy Sơn trầm ngâm giây lát, hiểu rõ nguyên do, nghĩ thầm: “Nếu những nhà sư này từ chùa Thiếu Lâm đến, thế nào phái Thiếu Lâm cũng đổ tội lên đầu mình, dẫu rằng sau này rồi mọi việc cũng ngã ngũ, hung thủ đích thực là ai, hai phái Thiếu Lâm Võ Đường liên thủ thế nào cũng phải tìm ra manh mối. Chuyện này hiện giờ mình chưa thể làm gì, tốt nhất là đi kiếm nhị ca và thất đệ là cần kíp hơn cả”.

Chàng thối tất nển, chạy ra bờ tường, nhảy vọt ra ngoài.

Chân chưa chạm đất, bỗng nhiên nghe vù một tiếng thật lớn, một món binh khí nặng nề đánh ngang qua thắt lưng, lại nghe một người nói:

- Trương Thúy Sơn, ngã này.

Trương Thúy Sơn đang ở trên không, không cách gì né tránh, cú đánh của kẻ địch lại vừa độc vừa mạnh, trong cơn nguy cấp, chàng đưa tay trái đề vào binh khí của địch, mượn sức, nhẹ nhàng khéo léo nhảy trở lại đầu tường. Chiêu đó chính là nét móc trong tự quyết chữ võ, thật đúng là “sai trĩ yển khởi, chấn tốc hồng phi, lâm nguy chế tiết, trung hiểm đằng ki (cơ)”⁶, trong đường tơ kẽ tóc, chuyển nguy thành an.

Trong khi đang ở vào thế không còn cách gì khác hơn, chàng đâu ngờ rằng pho võ công mới học khi nặng thì như đá lở, khi nhẹ lại như khói sương, không tốn một chút hơi sức giải ngay được thế đánh của đối phương.

Chân trái chàng đạp lên đầu tường, tay phải rút phán quan ra, biết rằng đòn vừa rồi của kẻ địch đánh ngang hông, vừa độc địa, vừa mãnh liệt, quả là một hảo thủ không thể coi thường. Người vừa tập kích thấy Trương Thúy Sơn dễ dàng tránh được thế của mình, quả thực ngoài dự định, nhin không nổi phải “Ồ” một tiếng, quát lên:

- Hảo tiểu tử, người quả không phải tay vừa.

Trương Thúy Sơn tay trái cầm câu, tay phải cầm bút, đưa ra bảo vệ mặt trước, đầu câu và mũi bút đều hướng về phía đối phương, chiêu này gọi là “Cung Linh Giáo Huấn”⁷, là một cách để biểu lộ sự kính trọng khi đối địch với một bậc tiền bối trong võ lâm. Vừa rồi khi đối phương ra tay tập kích, nếu như Trương Thúy Sơn không học

⁶ con chim én bay ngang hồ, gặp lúc con vịt trời cũng bay lên, trong khi đang nguy hiểm, vội vàng bay vọt lên (người dịch chưa tìm ra nguồn gốc của bốn câu này, quý vị nào biết xin chỉ giáo. Đa tạ)

⁷ Cung kính nghe lời dạy bảo

được của sư phụ pho võ công hóa xuất từ thư pháp ra thì ắt là đã lưng nát, xương gãy, trong lòng tuy rất bức tức nhưng vẫn cần thủ sư huấn, không dám thất lễ với một cao thủ.

Trong bóng đêm chàng thấy đứng hai bên hai nhà sư mặc áo vàng, mỗi người cầm trong tay một thanh thiền trượng to chắc. Tăng nhân ở bên trái giơ gậy dậm xuống đất một cái, nghe ầm một tiếng lớn, nói:

- Trương Thúy Sơn, Võ Đường thất hiệp các người cũng là những người đã thành danh trên chốn giang hồ, sao lại hành sự tàn ác đến như thế?

Trương Thúy Sơn nghe y gọi thẳng tên mình chứ không gọi là Trương ngũ hiệp, cũng không gọi Trương ngũ gia, trong bụng hơi giận nên chỉ lạnh lùng đáp:

- Đại sư chưa hỏi đầu đuôi, chưa nói phải trái, núp ở dưới chân tường lén lén lút lút tập kích, như thế là hành vi của anh hùng hảo hán chăng? Tôi vẫn thường nghe võ công phái Thiếu Lâm trì danh thiên hạ, nào ngờ thủ đoạn ám toán cũng có chỗ độc đáo hơn người.

Nhà sư đó giận dữ gầm lên một tiếng, cầm ngang thiền trượng nhảy lên đầu tường, người chưa hạ xuống nhưng đầu trượng đã đánh tới. Trương Thúy Sơn thấy một làn kinh phong đâm thẳng vào ngực, liền vung hổ đầu câu vòng lên, chặn thiền trượng lại, phán quan bút lập tức điểm ra, nghe keng một tiếng, bút đã điểm ngay vào thân gậy. Tăng nhân đó thấy cánh tay chấn động, không còn đứng vững trên đầu tường được, rơi phịch xuống đất. Thế nhưng hai bên giao qua một chiêu, Trương Thúy Sơn cũng thấy hai tay tê chồn, hóa ra sức cánh tay của tăng nhân đó thật mạnh, nên hỏi lớn:

- Hai vị là ai, xin thông báo pháp hiệu?

Nhà sư ở phía bên phải từ tốn đáp:

- Bần tăng Viên Âm, còn đây là sư đệ Viên Nghiệp.

Trương Thúy Sơn hạ đầu câu, đầu bút xuống, cung kính nói:

- Hóa ra là hai vị đại sư thuộc hàng chữ “Viên” của chùa Thiếu Lâm, tiểu khả⁸ từng nghe tên đã lâu, không hiểu muốn dạy bảo chuyện gì?

Giọng của Viên Âm xem chừng như không có hơi sức, thở hổn hển, nói:

- Chuyện này có quan hệ đến đại sự của hai phái Thiếu Lâm Võ Đường, sư huynh đệ bần tăng chỉ là tiểu bối trong phái Thiếu Lâm, không đủ tư cách để nói, nhưng hôm nay chỉ muốn hỏi một câu, Long Môn tiêu cục trai gái mấy chục người, trong đó có cả hai người sư đệ đệ của chúng tôi, đều chết dưới tay Trương ngũ hiệp. Người đời

⁸ tiếng tự xưng nhún mình một cách khiêm tốn (Từ Hải tr. 944)

thường nói là “mệnh con người có liên quan đến trời, sao cho được an lành về sau”, mong được hỏi Trương ngũ hiệp định như thế nào?

Tuy y nói có vẻ khiêm hòa nhưng mỗi lời đều có ý kết tội, xem ra người này so với Viên Nghiệp còn lợi hại hơn nhiều. Trương Thúy Sơn cười nhạt đáp:

- Mệnh án tại Long Môn tiêu cục này do ai ra tay, chính tiểu khả cũng đang lấy làm lạ. Đại sư sao một mực cho là độc thủ của tiểu khả, phải chăng chính mắt đại sư trông thấy?

Viên Âm gọi:

- Tuệ Phong, người ra đối chất với Trương ngũ hiệp.

Sau những gốc cây đi ra bốn nhà sư mặc áo vàng, chính là bốn người vừa bị Trương Thúy Sơn dùng tự quyết chữ “bất” đánh ngã. Nhà sư có pháp danh Tuệ Phong khom lưng nói:

- Khỏi bẩm sư bá, Long Môn tiêu cục mấy chục nhân khẩu, trong đó có cả Tuệ Thông, Tuệ Quang hai vị sư huynh, đều bị ... tên ác tặc họ Trương hạ độc thủ.

Viên Âm nói:

- Các người chính mắt trông thấy không?

Tuệ Phong đáp:

- Quả thực chính mắt nhìn thấy, nếu như bốn người đệ tử chạy không nhanh, thì cũng chết dưới tay tên ác tặc này rồi.

Viên Âm nói:

- Đệ tử nhà Phật không được nói láo, việc này có liên quan đến hai đại môn phái Thiếu Lâm chúng ta và phái Võ Đang, nghìn vạn lần không được nói năng bậy bạ.

Tuệ Phong quì ngay xuống đất, chắp tay nói:

- Có Đức Phật ở trên, đệ tử Tuệ Phong xin thưa rằng, quả là tình thực mà nói, quyết không dám lừa dối sư bá.

Viên Âm nói:

- Người đem tình hình mắt người trông thấy, nói lại đầu đuôi xem nào.

Trương Thúy Sơn nghe đến đây, từ trên đầu tường nhảy ngay xuống đất.

Viên Nghiệp tưởng rằng Trương Thúy Sơn định gia hại Tuệ Phong, huy động thiên trượng ngay đầu chàng quét ngang. Trương Thúy Sơn rùn mình, lách người về phía trước, chuyển ngay ra phía sau lưng Tuệ Phong. Viên Nghiệp đánh không trúng, cứ đúng theo chiêu số của Phục Ma Trượng thì sẽ chuyển đầu đâm lại vào vai Trương Thúy Sơn. Thế nhưng lúc này chàng đang đứng sau Tuệ Phong, nếu như thiên trượng hời chuyển, ắt sẽ đánh vào Tuệ Phong trước, trong cơn kinh hoảng chỉ còn cách cố giữ trượng lại, quát lên:

- Người định làm trò gì?

Trương Thúy Sơn nói:

- Ta muốn cẩn thận lắng nghe cho kỹ xem y kể lại chuyện ta giết người của Long Môn tiêu cục như thế nào.

Tuệ Phong thấy Trương Thúy Sơn đứng ngay cạnh mình, cách nhau không đầy hai thước, binh khí trong tay chỉ vung lên, là mình sẽ táng mệnh ngay lập tức dẫu rằng có hai vị sư bá ở bên, muốn cứu cũng không kịp. Thế nhưng y trong lòng phần nộ nên vẫn ngang nhiên không sợ, nói lớn:

- Viên Tâm sư thúc ở Giang Bắc nhận được thư cáo cấp của Đô Đại Cẩm sư huynh, nên lập tức phái Tuệ Thông, Tuệ Quang hai vị sư huynh ngày đêm chạy đến cứu nguy, sau lại truyền hiệu lệnh, sai đệ tử cùng ba người sư đệ, đến Long Môn tiêu cục. Chúng con vừa đến tiêu cục, Tuệ Quang sư huynh đã e ngại đêm nay sẽ có cường địch đến, nên sai bốn người chúng con phục tại tường phía đông để chờ, lại dặn nên cẩn thận đừng để trúng kế điệu hổ ly sơn, không được tự ý đi khỏi nơi đây.

Viên Âm nói:

- Sau đó thế nào? Nói ta nghe.

Tuệ Phong nói:

- Trời vừa tối không lâu, bỗng nghe Tuệ Thông sư huynh lên tiếng chửi mắng, cùng người động thủ ở hậu sảnh, sau đó nghe y kêu lên thảm thiết, tựa hồ đã bị trọng thương. Chúng con chạy đến thì thấy ... y ...y đã viên tịch, tên ác tặc họ Trương ...

Đến đây, y dậm chân nghiêng rằng chỉ ngay vào mặt Trương Thúy Sơn, nói:

- Chính mắt ta thấy người một chưởng đánh Tuệ Quang sư huynh văng vào tường chết tươi. Ta tự biết không phải là địch thủ của tên ác tặc, nên nằm phục ở bên ngoài cửa sổ, thấy người đi ra hậu viện giết người, sau đó tám người từ hậu viện chạy ra, người đuổi theo, dùng chỉ điểm chết từng người một, đến khi già trẻ lớn bé không còn một ai, người mới nhảy qua tường đi mất.

Trương Thúy Sơn lặng yên đứng nghe, Tuệ Phong nói đến nước bọt tung tóe, văng cả vào mặt chàng, chàng cũng không né tránh, cũng không xuất thủ, chỉ lạnh lùng nói:

- Rồi sau thế nào?

Tuệ Phong phần uất nói:

- Sau thế nào ư? Về sau ta trở lại tường phía đông cùng ba vị sư đệ thương lượng, đều thấy người võ công quá cao, bốn người chúng ta không thể nào địch nổi, chỉ còn cách xem xét tình hình rồi sẽ tính sau. Nào ngờ đợi chẳng bao lâu, người đã phá cửa trở vào, lần này lại còn gọi đích danh Đô tổng tiêu đầu ra nói chuyện. Bốn người bọn

ta biết rằng ra là chết, nhưng cũng cùng người sống mái một phen. Ta hỏi tên họ người, người không phải tự báo danh hiệu, gọi là “Ngân Câu Thiết Hoạch Trương Thúy Sơn” đấy ư? Lúc đầu ta không tin, nghĩ người là một trong Võ Đường thất hiệp lẽ nào lại giở trò giết người không nháy mắt, tàn ác như thế, nhưng đến khi người tự lộ binh khí, thì còn giả làm sao được?

Trương Thúy Sơn nói:

- Ta tự báo tính danh, lộ xuất binh khí, cái đó thì quả thật không phải là giả, bốn người bọn người chính ta đánh ngã. Thế nhưng người nói lại đi: “Mấy chục nhân mạng trong tiêu cục này, các người chính mắt trông thấy họ Trương này giết hại”.

Ngay lúc đó, Viên Âm phát tay áo một cái, nắm ngay lấy Tuệ Phong kéo ra xa vài thước, nghiêm nghị nói:

- Người nói lại một lần nữa, để cho vị Trương ngũ hiệp danh chấn thiên hạ này không còn cãi chày cãi cối được nữa.

Y dùng tay áo đẩy Tuệ Phong ra xa cốt y thân không còn tại nơi hiểm địa, để Trương Thúy Sơn không có thể nổi giận bất ngờ, ra tay giết người diệt khẩu, không ai đối chất.

Tuệ Phong nói:

- Tốt lắm, để ta nói lại một lần, chính mắt ta trông thấy người xuất chưởng đánh chết Tuệ Quang, Tuệ Thông hai vị sư huynh, chính mắt ta thấy người dùng chỉ điểm chết tám người của tiêu cục.

Trương Thúy Sơn lại hỏi:

- Người có trông rõ mặt mày ta không? Ta mặc quần áo thế nào?

Nói rồi đánh lửa châm đuốc, chiếu ngay vào mặt mình. Tuệ Phong giương mắt nhìn diện mạo chàng, hậm hực nói:

- Chính người mặc bộ quần áo này, trường bào phương cân, không sai. Lúc đó tay trái người cầm một cái quạt xếp, cái quạt đó, người đang gài trên cổ áo kia kìa.

Trương Thúy Sơn giận quá hóa điên, không hiểu tại sao y lại cố tình vu hãm mình như thế, giơ cao ngọn đuốc, tiến lên hai bước, quát lên:

- Người có gan thì nói lại một lần đi, kẻ giết người chính là Trương Thúy Sơn, không phải ai khác.

Hai mắt Tuệ Phong đột nhiên phát ra một thần sắc kỳ dị, chỉ vào mặt chàng nói:

- Người ... người ... người không ...

Bỗng dừng ngã nhào xuống đất, nằm lăn ra. Viên Âm và Viên Nghiệp cùng hoảng hốt kêu lên, xông lại đỡ y dậy. Tuệ Phong hai mắt mở trừng trừng, đầy vẻ kinh ngạc sợ hãi, nhưng khí đã tuyệt rồi.

Viên Âm kêu lên:

- Người ... người đánh chết y rồi ư?

Biến cố đó xảy ra thật mau, Viên Âm và Viên Nghiệp dĩ nhiên vừa sợ vừa tức, đến Trương Thúy Sơn cũng không sao lường được, lập tức quay đầu lại, chỉ thấy sau lưng cây có cái gì hơi động. Trương Thúy Sơn quát lên:

- Đừng chạy.

Chàng tung mình nhảy tới, biết rằng trong bụi có người ẩn phục, xông vào rất là nguy hiểm, nhưng trong thế kẹt, nếu không bắt được kẻ ám tiền thương nhân kia, bản thân mình không sao thoát khỏi can hệ.

Nào ngờ khi thân chàng còn đang ở trên không, lại nghe thấy hai tiếng vù vù ở phía sau, hai cây thiền trượng chia hai bên tả hữu đánh tới, đồng thời nghe hai nhà sư quát lên:

- Ác tặc đừng chạy.

Trương Thúy Sơn đưa bút và câu xuống gạt ra, trả lại hai đòn trong tự quyết chữa “đao”, ngân câu móc trúng thiền trượng của Viên Nghiệp, phán quan bút điểm vào thiền trượng của Viên Âm, thân hình mượn sức nhảy lên, nhảy lên đầu tường, chăm chú nhìn vào bụi cây, chỉ còn thấy tàn hơi rung động, còn kẻ ẩn trong đó không thấy tung tích gì nữa.

Viên Nghiệp liên tiếp rống lên, huy động thiền trượng toan nhảy lên đầu tường thí mạng. Trương Thúy Sơn quát lên:

- Đuổi theo chính hung thủ là cần, hai vị đừng có ngăn trở.

Viên Âm thở hổn hển nói:

- Người ... người ngay trước mắt bọn ta giết người, lại còn tính chuyện bài bầy ư?

Trương Thúy Sơn huy động hổ đầu câu ép cho Viên Nghiệp không sao nhảy lên trên tường được. Viên Âm nói:

- Trương ngũ hiệp, chúng tôi hôm nay không cần phải lấy mạng của người, các hạ bỏ binh khí xuống, theo chúng tôi về chùa Thiếu Lâm là xong.

Trương Thúy Sơn giận dữ đáp:

- Hai người làm vướng chân vướng tay để cho hung thủ chạy mất, đến bây giờ cũng còn chưa biết đầu đuôi. Ta theo các ông về chùa Thiếu Lâm làm gì?

Viên Âm đáp:

- Về chùa Thiếu Lâm để cho phương trượng bản tự định đoạt. Người giết hại ba người của chùa chúng tôi, chuyện này là chuyện lớn, ta không thể giải quyết được.

Trương Thúy Sơn cười nhạt:

- Uống cho các ông là hảo thủ thuộc hàng chữ “Viên” của chùa Thiếu Lâm, hung thủ ở ngay trước mắt đào tẩu, vậy mà không biết gì cả.

Viên Âm nói:

- Thiện tai ! Thiện tai !⁹ Người làm hại mạng người, nhất định ta không thể để người chạy thoát.

Trương Thúy Sơn thấy y một mực đổ cho mình là thủ phạm, trong lòng càng bức bối thêm, một mặt đấu khẩu với y, một mặt chiết chiêu với Viên Nghiệp không cho y nhảy lên đầu tường, càng lúc đấu càng mãnh liệt, nên cười nhạt nói:

- Hai vị đại sư có bản lãnh thì cứ bắt tôi đi !

Viên Nghiệp giơ thiền trượng giáng xuống đất một cái, mượn sức nhảy vọt lên, Trương Thúy Sơn cũng nhảy theo, khinh công của chàng so với Viên Nghiệp cao hơn nhiều nên đứng từ cao đánh xuống, nhanh chảnh khác gì đang cưỡi gió. Viên Nghiệp giơ ngang trượng định đỡ, hỏ đầu câu của Trương Thúy Sơn lập tức chuyển qua, nghe xoẹt một tiếng đã móc trúng vai, máu chảy tung tóe, khiến y kêu rống lên, rơi trở lại đất. Cú đánh đó là Trương Thúy Sơn còn thủ hạ lưu tình, chứ nếu không chỉ đi xéo qua một chút sẽ móc ngay vào yết hầu của Viên Nghiệp, y không khỏi chết ngay tại chỗ.

Viên Âm kêu lên:

- Viên Nghiệp sư đệ, bị thương có nặng không?

Viên Nghiệp giận dữ nói:

- Chẳng sao cả ! Sao sư huynh không xuất thủ mà cứ đứng đó lèm bèm gì nữa?

Viên Âm ho một tiếng, giơ trượng đánh lên. Viên Nghiệp vẫn rất hùng hổ, không để ý tới chỗ bị thương trên đầu vai, múa trượng như gió cuốn, hai bên xáp lại tấn công. Trương Thúy Sơn thấy hai nhà sư này tí lực¹⁰ thật là mạnh mẽ, sử một loại binh khí thật nặng nề, nếu để họ nhảy lên được trên tường, một chống hai muốn thắng càng thêm khó khăn. Nghĩ thế chàng thủ môn hộ thật nghiêm nhặt, từ cao đánh xuống, nhị tăng không cách gì có thể đánh lên. Ba nhà sư hàng chữ “tuệ” võ công kém xa, thấy hai vị sư bá đánh đã lâu mà chưa nên công cán gì, muốn nhảy vào tương trợ, nhưng không có cách gì chen vào được.

Trương Thúy Sơn nghĩ thầm: “Hiện tại không có cách gì hay hơn là phải điều tra cho ra hung thủ, không thể để cho bọn họ cứ luẩn quẩn quấy rầy mình mãi được”. Chàng bèn giơ câu và bút đàn chéo ra trước mặt để chặn các thế tấn công đánh tới, hú lên một tiếng, đang định nhảy đi, bỗng nghe phía bên trong tường một người rống lên

⁹ từ tiếng Phạn Sa độ (sadhu) là tán thán từ nghĩa là “quí hóa thay” thường dùng để ngợi khen nhưng ở đây được dùng để thay thế một tiếng niệm Phật

¹⁰ sức cánh tay

như sấm, sau lưng đã thấy một luồng lực đánh tới. Chàng liền nhảy xuống đất, thì thấy một tăng nhân cao lớn nhảy qua tường, vươn tay ra toan đoạt binh khí của chàng. Trong bóng đêm không nhìn rõ diện mạo, nhưng mười ngón tay y như mười cái móc câu, trảo cũng cứng mà cách đoạt cũng mạnh, đúng là môn Hồ Trảo Công cực kỳ lợi hại của phái Thiếu Lâm.

Viên Nghiệp kêu lên:

- Viên Tâm sư huynh, dù cách nào cũng không để cho tên ác tặc này chạy thoát.

Trương Thúy Sơn từ khi học nghệ thành đến nay, ít khi gặp địch thủ, nửa tháng trước lại được thêm “Ý Thiên Đồ Long Công”, võ công càng cao. Lúc này chàng thấy các nhà sư Thiếu Lâm cực kỳ uy mãnh, lại muốn chọc cho đối phương nổi giận, nên đem hồ đầu câu và phán quan bút cài lại vào lưng, kêu lên:

- Hỡi ba người của chùa Thiếu Lâm hãy tất cả xông lên, ta Trương Thúy Sơn đâu có sợ gì?

Thấy tay trái của Viên Tâm chộp tới, chàng vươn tay phải ra dùng chỉ đối lại, nghe soạt một tiếng đã xé rách một mảnh tay áo tăng bào. Thủ trảo của nhà sư lại toan chộp vào vai Trương Thúy Sơn, chàng liền giơ chân trái đá lên, trúng ngay đầu gối y.

Nào ngờ hạ bàn công phu của Viên Tâm rất là chắc chắn, tuy đầu gối bị trúng một cú đá mạnh nhưng y chỉ loạng choạng mà không ngã. Y rống lên như hổ gầm, tay phải lại chộp ra. Cùng lúc đó, hai thiền trượng của Viên Âm, Viên Nghiệp cũng đồng thời đánh tới, một thọc ngang hông, một trên bổ xuống.

Viên Âm khi mới luôn luôn ho sù sụ như người bị bệnh nặng, thực ra trong ba người y là người có võ công cao hơn cả. Cây thiền trượng bằng đồng đúc nặng đến mấy chục cân mà y sử dụng chẳng khác gì một món binh khí tầm thường, đâm chém đỡ gạt, nhẹ nhàng như không.

Trương Thúy Sơn gặp được hảo thủ, nghĩ thầm:

- Phái Võ Đang ta và phái Thiếu Lâm ít lâu nay cùng nổi danh trong võ lâm, thế nhưng bên nào cao bên nào thấp, chưa bao giờ có dịp so sánh. Hôm nay quả là một dịp hay để xem cao tăng chùa Thiếu Lâm đến độ nào.

Nghĩ thế chàng thi triển hai bàn tay không, giữa hai cây thiền trượng và một đôi hồ trảo tung hoành qua lại, chém phạt chộp nắm, chỉ đâm chưởng lách, tuy một địch ba, nhưng lại dần dần chiếm được thượng phong.

Thiếu Lâm và Võ Đang hai bên đều có sở trường sở đoản, phái Võ Đang có được một vị cái thế kỳ tài là Trương Tam Phong, trong khi Thiếu Lâm đã có hơn nghìn năm sửa đổi truyền thụ, không phải kém cỏi gì. Có điều lúc này Trương Thúy Sơn là loại hảo thủ bậc nhất của phái Võ Đang trong khi Viên Âm, Viên Tâm, Viên Nghiệp tuy

võ công cũng có mức thành tựu, nhưng tại chùa Thiếu Lâm cũng chỉ là loại hạng nhì. Hai bên đánh càng lâu, Trương Thúy Sơn thần khí càng thêm sung túc, tiêu sái nhẹ nhàng. Chàng tay phải đánh ra, sử thế móc trong tự quyết chữ “Long”, chop ngay được thiền trượng của Viên Nghiệp, thuận tay hất ra đỡ ngay thiền trượng của Viên Âm vừa đánh tới. Thế đó mượn sức đánh sức, nghe choang một tiếng lớn, khiến tai mọi người đều lùng bùng. Lực khí Viên Âm và Viên Nghiệp đều mạnh, lại thêm lực đạo của Trương Thúy Sơn khiến cho hổ khẩu hai người đều ứa máu. Viên Tâm trong lòng kinh hãi, xông lên cứu viện. Trương Thúy Sơn đưa chân móc một cái, lật chưởng đánh vào đầu vai y, lại mượn sức y đang xông về trước, đẩy y ngã xuống.

Trương Thúy Sơn cười khẩy:

- Muốn bắt ta để đưa lên chùa Thiếu Lâm, các người phải học thêm vài năm nữa.

Nói xong quay mình định đi. Viên Tâm tung mình nhảy tới, kêu lên:

- Hung đồ chó chạy.

Kế tiếp Viên Âm và Viên Nghiệp hai người cũng chạy đến nơi. Trương Thúy Sơn nghĩ thầm: “Nếu ba gã hòa thượng này cứ luẩn quẩn không chịu buông, chẳng lẽ mình đánh chết họ”. Chàng liền đề một khẩu khí, thi triển khinh công chạy vụt đi.

Viên Tâm và Viên Nghiệp kêu la rầm rĩ chạy đuổi theo. Hai người khinh công không bằng Trương Thúy Sơn nên chỉ gào lên:

- Bắt lấy tên hung thủ giết người ! Ac tặc chó chạy !

Tiếp tục chạy theo bờ hồ không chịu bỏ.

Trương Thúy Sơn trong lòng cười thầm, nghĩ bụng các người đuổi theo ta sao nổi. Bỗng nghe Viên Tâm và Viên Nghiệp ở sau lưng cùng kêu lên:

- Oí chà !

Viên Âm kể đó cũng kêu lên hình như cả ba người đều bị đau đớn. Trương Thúy Sơn kinh ngạc quay đầu nhìn, chỉ thấy ba nhà sư đều giơ tay ôm mắt phải, tựa hồ trúng phải ám khí. Quả nhiên nghe thấy Viên Nghiệp lớn tiếng chửi:

- Họ Trương kia, người có giỏi thì đánh mù nốt mắt trái ta đi.

Trương Thúy Sơn cũng ngó người ra: “Không lẽ mắt phải y đã bị người nào làm mù rồi ư? Không biết ai là người đã ám trợ mình?”. Chàng chợt nghĩ ra, kêu lên:

- Thất đệ, thất đệ, em ở đâu đó ?

Trong Võ Đương thất hiệp chỉ có người thứ bảy là Mạc Thanh Cốc phát xạ ám khí giỏi hơn cả, nên Trương Thúy Sơn nghĩ rằng y đã đến.

Chàng kêu lên mấy lần nhưng không nghe tiếng ai trả lời. Trương Thúy Sơn cử bộ chạy nhìn chung quanh mấy cây liễu lớn ở ven hồ, nhưng không thấy bóng một ai. Viên Nghiệp một mắt bị bắn mù, giận dữ điên cuồng, không còn kể sống chết nhất

định xông lên cùng Trương Thúc Sơn một mất một còn. Thế nhưng Viên Âm biết rằng dù còn cả hai mắt, ba người cũng không phải là địch thủ của Trương Thúc Sơn, nên nín Viên Nghiệp lại, nói:

- Viên Nghiệp sư đệ, việc báo thù đâu phải chỉ tại một lúc này? Chuyện này dù ta và người không lý đến, lão phương trượng và hai vị sư thúc cũng bỏ qua sao được ?

Trương Thúc Sơn thấy ba nhà sư không đuổi theo nữa, trong lòng đầy nghi hoặc: “Người trong bóng tối nấu mình ra tay ám trợ ta, không biết là ai”. Chàng không dám ở lại bờ hồ lâu hơn nữa, rảo bước trở về khách điểm, nhưng chưa được mười trượng thấy đám lau lách bên hồ không ngừng rung động.

Lúc này mặt hồ không có gió, lau lách xào xạc hẳn là có người nấp ở bên trong. Trương Thúc Sơn chạy đến, đang định lên tiếng hỏi, trong đám lau nháy vụt ra một người, giơ đao nhắm đầu chàng chém xuống, quát lên:

- Người không chết, thì ta chết !

Trương Thúc Sơn nghiêng người đá lên, trúng ngay cổ tay phải y. Cương đao trong tay người đó tuột ra, lấp lánh một tia ánh sáng trắng, nghe tồm một tiếng đã rơi xuống hồ. Nhìn lại người đó, mặc tăng bào, đầu trọc, cũng lại là một nhà sư chùa Thiếu Lâm. Trương Thúc Sơn quát:

- Người ở đây làm gì ?

Chỉ thấy trong đám lau còn ba người nữa, không biết đã chết hay chỉ bị thương. Chàng thấy nhà sư đó võ công bình bình, nên không cố kỵ, đi tới mấy bước cúi mình xuống xem, thấy ba người đó chính là Đô Đại Cẩm và Chúc, Sử tiêu đầu của Long Môn tiêu cục.

Trương Thúc Sơn kinh ngạc, kêu lên:

- Đô tổng tiêu đầu, ông ... ông sao lại ...

Nói chưa dứt câu, Đô Đại Cẩm đã nháy lên, hay tay túm chặt lấy ngực chàng, nghiêng rằng nói:

- Ác tặc, ta bắt quá để lại có ba trăm lượng hoàng kim, người ... người cũng hạ độc thủ.

Trương Thúc Sơn nói:

- Người định làm gì?

Chàng định dùng càn nã pháp thoát ra, thấy khước mắt, khước miệng y đều có máu tươi, lúc này tuy là ban đêm, nhưng chỉ cách nhau không đầy nửa thước, nhìn thấy rõ ràng, kinh hãi hỏi:

- Ông bị nội thương chẳng?

Đô Đại Cẩm quay qua nhà sư Thiếu Lâm kia nói:

- Sư đệ, người nhìn cho rõ, người này tên gọi Ngân Câu Thiết Hoạch Trương Thúy Sơn, chính là ... chính là hung thủ hại người. Người mau chạy đi, chạy nhanh đi, đừng để y đuổi kịp ...

Đột nhiên hai tay nắm chặt, dùng đầu đập mạnh vào trán Trương Thúy Sơn một cái, muốn cùng chàng hai bên đầu cùng vỡ toang để chết một lượt.

Trương Thúy Sơn vội vàng hai tay xoay qua, đẩy vào đầu vai y một cái, chỉ nghe soạt một tiếng, Đô Đại Cẩm đã bị hất văng ra ngoài nhưng áo chàng cũng bị rách một mảnh lớn ngay trước ngực. Trương Thúy Sơn tuy rất lớn mật, nhưng hôm nay gặp bao nhiêu là chuyện khác thường, thần tình Đô Đại Cẩm lại khiến cho người ta hãi sợ, khiến chàng không khỏi tim đập thình thịch, cúi đầu nhìn xuống, Đô Đại Cẩm mắt đã trợn trắng, khí đã tuyệt rồi. Y vốn đã bị nội thương nặng, chàng chỉ đẩy nhẹ vào đầu vai y, quyết không thể nào giết y nổi.

Gã sư chùa Thiếu Lâm kêu lên thất thanh:

- Người ... người lại giết Đô sư huynh ...

Lập tức quay mình chạy trốn, vừa kinh hoảng, vừa gấp gáp, chỉ chạy được vài bước đã ngã nhào.

Trương Thúy Sơn lắc đầu, thấy hai chân của Chúc, Sử tiêu đầu chìm dưới nước hồ, chết cũng đã lâu. Nhìn lại ba xác chết, chàng không khỏi bồi hồi. Tuy với Đô Đại Cẩm không có giao tình, Long Môn tiêu cục hộ tống Du Đại Nham không chu đáo, khiến chàng một phen căm hận, nhưng một khi thấy họ bất minh bất bạch chết đi, không khỏi không thương cảm. Chàng đứng bên bờ hồ chốc lát, bỗng đứng nghĩ ra: “Đô Đại Cẩm có nói: Ấc tặc, ta bắt quá để lại có ba trăm lượng hoàng kim, người cũng hạ độc thủ”. Ta bảo y đem hai nghìn lượng vàng ra cứu tế nạn dân, có lẽ y tiếc của nên lén giữ lại ba trăm lượng. Không nói gì đến việc ta không biết, nếu có biết, cũng chỉ cười, lẽ đâu lại vì thế mà làm khó y bao giờ”.

Chàng nhắc thử cái túi sau lưng Đô Đại Cẩm, quả nhiên nặng chịch, mở ra có mấy đĩnh vàng rơi xuống bên mặt xác chết. Ngay lúc đó, chàng cảm thấy cái vô thường của cõi nhân sinh, vị tổng tiêu đầu này một đời khổ sở, nghìn dặm bôn ba, trên đầu đao mũi kiếm xả thân, chỉ cốt được một mớ hoàng kim, bây giờ trước mắt vàng rơi ngay bên cạnh, nhưng y vẫn không được hưởng. Chàng mới rồi đánh với Thiếu Lâm tam tăng, tuy toàn thắng nhưng cái tiếng anh hùng nhất thời, một trăm năm sau, so với Đô Đại Cẩm có khác gì đâu. Nghĩ tới đó chàng không khỏi thở dài một tiếng.

Bỗng đứng Trương Thúy Sơn nghe thấy tiếng đàn tình tang, từ trong hồ đưa tới. Chàng ngừng đầu lên, thấy thanh niên văn sĩ nhìn thấy bên ngoài Long Môn tiêu cục đang gầy đàn trên thuyền. Dưới chân là ba cái xác chết, nếu để chiếc du thuyền xích

lại gần bờ e ngại người nọ nhìn thấy sẽ hoảng sợ kêu lên, kinh động đội tuần quân Mông Cổ, sẽ gây thêm phiền nhiễu. Còn đang chần chừ, bỗng nghe người văn sĩ nọ gầy nhẹ ba tiếng, quay đầu lại, nói:

- Huynh đài có nhã hứng du ngoạn bờ hồ lúc canh khuya, sao không xuống thuyền chơi?

Nói rồi đưa tay ra vẫy một cái. Phía sau có sẵn một người lái đò nhòm dậy, đẩy hai mái chèo, đưa chiếc thuyền nhỏ bơi vào bờ. Trương Thúy Sơn nghĩ thầm: “Người này từ trước đến nay vẫn ở trên hồ, có thể y nhìn thấy gì chẳng, sao mình không hỏi thăm y một chút”. Nghĩ vậy chàng chầy đến bên bờ nước, đợi chiếc thuyền đến gần, nhẹ nhàng nhảy xuống đầu thuyền.

Người thư sinh trong thuyền đứng dậy, mỉm cười, chấp tay chào, đưa tay trái ra chỗ thượng thủ, mời khách ngồi xuống. Ánh sáng từ chiếc đèn lồng phát bích sa chiếu vào, tay người đó trắng còn hơn tuyết. Nhìn lại tướng mạo, thấy y mặt ngọc hơi gầy, mi cong mũi thẳng, khi mỉm cười bên má trái có đồng tiền nún vào, nhìn xa tưởng là một công tử phong lưu tuấn nhã, nhưng bây giờ đối diện, rõ ràng là một thiếu nữ mặc giả trai.

Trương Thúy Sơn tuy là người tiêu sái, phóng khoáng, nhưng qui củ sư môn, chuyện trai gái phòng phạm rất kỹ lưỡng. Võ Đương thất hiệp hành tẩu giang hồ, đối với nữ sắc lúc nào cũng rất nghiêm cẩn, nay chàng thấy đối phương là một người con gái, vừa kinh ngạc, lập tức má đỏ bừng, đứng ngay dậy, nhảy vọt lên bờ, chấp tay nói:

- Tại hạ không biết cô nương ăn mặc nam trang, nên đã vô ý mạo muội.

Thiếu nữ không trả lời. Bỗng nghe tiếng mái dầm khua lên, chiếc thuyền lặng lẽ đi ra giữa hồ, người con gái đó gầy đàn hát rằng:

Kim tịch hứng tận,
Lai tiêu du du.
Lục Hòa tháp hạ,
Thùy liễu biên chu.
Đãi quân tử hê,
Ninh đương lai du ?
Hứng tối nay đến đây đã cạn,
Mong đêm mai lại đến cùng nhau.
Lục Hòa tháp dưới chân cầu,
Bên cây liễu rủ thuyền câu đứng chờ.
Người quân tử nếu không quản ngại,
Tối nơi đây du ngoạn một phen.

Chiếc thuyền đi mỗi lúc một xa, tiếng hát cũng nhỏ dần, chỉ thấy sóng nước rung động, chiếc thuyền nhỏ như hạt đậu chìm lặn vào sắc nước.

Sau một phen đao quang kiếm ảnh, kịch đấu trong gió tanh mưa máu, bỗng gặp cảnh nhẹ nhàng lả lướt như thế, Trương Thúy Sơn lặng người đứng trên bờ hồ, lòng không khỏi dâng lên một nỗi nao nao, mãi một lúc lâu sau, mới quay về khách điểm.

Hôm sau trong thành Lâm An, vụ huyết án mấy chục mạng của Long Môn tiêu cục truyền ra ai ai cũng biết. Trương Thúy Sơn tưởng mạo mạo nho nhả, nên không ai nghi ngờ chàng. Suốt ngày hôm đó, chàng nhàn du khắp các phố phường, đền miếu, nghe ngóng tung tích nhị sư ca Du Liên Châu và thất sư đệ Mạc Thanh Cốc. Thế nhưng đi cả buổi, chàng không tìm ra được một ký hiệu liên lạc nào của Võ Đường thất hiệp cả.

Đến lúc xế chiều, trong lòng lại rộn lên tiếng hát của người thiếu nữ:

Kim tịch hứng tận,

Lai tiêu du du.

Lục Hòa tháp hạ,

Thùy liễu biên chu.

Đãi quân tử hề,

Ninh đường lai du ?

Hình ảnh cô gái đó lại chập chờn hiện ra trước mắt. Chàng nghĩ thầm: “Miễn là ta giữ lễ, gặp cô ta một lần cũng đâu hề gì ? Nếu như có cả nhị sư ca và thất sư đệ ba người cùng đi có lẽ hay hơn, nhưng lúc này trừ việc hỏi thăm cô ta ra, không còn nơi nào khác để có thể tìm ra sự thực cái mệnh án đêm hôm trước”.

Ăn cơm tối xong, chàng nhắm hướng Lục Hòa tháp, bên sông Tiền Đường đi tới.

oOo